

Lumi hänen jalkojensa alla narskui ja rapisi. Tuttu ja turvallinen lumi. Hän antoi jalkojensa kuljettaa itseään läpi hämärän tuttua reittiä mäen laelle. Lamppuja ei oltu vielääkään vaihdettu, vaikka paikallislehden mielipideosastolla oli satanut palautetta. Keuhkoja vihloi ja varpaat olivat jo kylmettyneet. Hän ei ollut sukka ihmisiä. Hänen olisi pitänyt olla, koska oli aina voinut luottaa jalkoihinsa. Jalat olivat hänen totuutensa. Ne tiesivät mitä tehdä, kun hän itse ei tiennyt. Hänen olisi pitänyt osata hoitaa jalkojaan paremmin. Haudalla oli jo kynttilöitä. Pikkulintu kyyhötti samassa asennossa. Katse alas luotuna, niska pehmeästi nöyrtyneenä. Hän oli aina puolustanut tuota lintua. Sisimmässään hän tiesi, että linnun oli tultava hautakiveen. Ei ollut vaihtoehtoja. Jalat aloittivat tutun toimensa. Tamppasivat haudan edustan ja vierustat. Kädetkin liittyivät mukaan talkoisiin. Hipsivät lunta pois hautakiven päältä, edustalta ja lyhtyjen päältä. Yhdessä kädet ja jalat autoivat hakemaan havuja, joita oli varattu hautarivistön päähän vierailijoiden käytettäväksi. Asettelivat ne kauniisti hautakiven ympärille ja sytyttivät vielä lyhdyn ja laittoivat sen hautakiven sisään. Pienestä ikkunasta lepatti varovainen sielu. Tuttu silhuetti verhosi hänen näkökenttäänsä rajan. - Tänä vuonna kynttilöitä on yksi enemmän. - Mmm. - Ehkä joku siskon puoleisista sukulaisista? Tyttären tytär? - En usko. He eivät koskaan pitäneet yhteyttä. Amma vain oli se, joka soitti ja kävi kahvilla. - Taisit pitää Ammasta. - Amma piti huolta äidistä. Äiti oli Amman käynnin jälkeen aina hiljainen. Ja sitten seuraavana päivänä leivottiin pullia. Hän ei tuntenut enää kylmää. - Edellisen kerran tapasimme tornihotellissa. Muistatko? - Muistan. - Seisoit lasin vieressä ja tuijotit alas. Mitä näit silloin? - En nähnyt mitään. Mikään ei ollut muuttunut, mutta ei ollut tarvinnutkaan. - Tiedätkö, minä pelkäsin sinua ennen. - Ja nyt et enää pelkää? - En. En enää. - Miksi sitten kutsuit minua? Hän kääntyi katsomaan, mutta näkökentän raja ei suostunut muuttumaan. Silhuetti siirtyi. - Haluan sanoa hyvästit. - Hyvästi? - No, en varsinaisesti hyvästi, mutta toistaiseksi en tarvitse sinua enää. - Minä tulen kyllä uudestaan. Sinä tiedät sen. - Tiedän. Ja sitten minäkin olen valmis. Silmät hakeutuivat vaistomaisesti kiinni, kun lehdus häivähti kasvoille. Vihlova ääni rikkoi äänirajan, hänen näkökenttäänsä oli vapaa. - Varovainen sielu. Hän mumisi ja antoi jalkojensa johdattaa hänet takaisin sinne, mistä oli tullutkin.